

Klampenborg, Dyrehaven og Distriktet omkring Søholm og derigennem til København, væsentlig mere end egentlig Forbindelsen mellem Klampenborg og Lyngby. Skulde man nu, naar denne Sag skulde gennemføres, paa Grund af mangelfuld Lovgivning støde paa Vanskeligheder, saaledes at denne Linie ned til Søholm ikke kunde gennemføres, hed Sagen ikke megen Interesse, og derfor har jeg anset det for nødvendigt, at denne Sidelinie udtrykkeligt nævnedes her i Lovforslaget, saaledes at Ekspropriationsbestemmelsen i Forordningen af 5. Marts 1845 kommer til Anvendelse paa denne Bane i sin Helhed. — Jeg skal endnu fremhæve et enkelt Moment, og det er det, at ved Anvendelsen af disse mere kommunale Love, om jeg saa maa sige, forudsættes det, at de kommunale Raad, baade Sogneraad og Amsraad, skulle skønne over, hvorvidt Vejenes Udvidelse er paakrævet af det almene Vel, og man kan jo ikke absolut vide i Forvejen, om et Amsraad tør sige: Ja, Almenvellet kræver, at Bernstorffsvejen bliver udvidet, for at der kan komme en Sporvej. Der kan saaledes komme megen Tvivl. — Dernæst er der en Omstændighed, som vistnok gør det ganske nødvendigt at tage denne Sidelinie med her i Loven. Det er den, at det ikke paa Forhaand kan siges, om denne Sidebane ikke paa enkelte Punkter vil forlade Sognevejen og gaa, om jeg saa maa sige, paa egen Haand. Men kommer man uden for Vejene, savner man aldeles Ekspropriationsbestemmelser i den bestaaende Lovgivning, naar man ikke har Henvisningen til at anvende Forordningen 5. Marts 1845. Jeg tror altsaa, det er nødvendigt eller i alt Fald forsigtigst at sætte denne Sidebane ind i Loven, og jeg kan ikke se, at der egentlig er nogen, der kan generes derved, eller at der fremstaar nogen Ulempe derved. Derfor har jeg i Overensstemmelse med de Mænd, der have henvendt sig til mig om Indbringelsen af dette Lovforslag, fastholdt denne Sidelinie i Lovforslaget.

Der blev i Fjor i Landstingsudvalget klaget over, at Sagen ikke var oplyst, og man udtalte Tvivl om, hvorvidt der virkelig var en saadan almindelig Interesse for den, som kunde motivere og retfærdiggøre, at man bragte Ekspropriationsbestemmelserne til Anvendelse paa de mange Villaer osv., som denne Bane vilde møde paa sin Vej. Men efter hvad der er oplyst for mig i Fjor — og jeg vil antage, det ogsaa kommer frem under en eventuel Udvalgsbehandling — tvivler jeg

ikke paa, at der i hele Distriktet er en ualmindelig høj Grad af Interesse for at faa denne Sag gennemført, og som jeg sagde før, vil den navnlig kunne vente at finde Tilslutning hos de paagældende Sogneraad, der ville støtte den baade med Raad og Daad. Skulde man ikke til Fordeel for en Linie, som vil medføre et saa stort Gode for de paagældende Egne, som denne, kunne vedtage en Lov med Ekspropriationsbestemmelser, tror jeg, at man overhovedet vanskeligt vil kunne komme til at vedtage en saadan Lov. Saa vidt jeg kan se, er denne Banes Gennemførelse nogenlunde sikret. Naturligvis foreligge Pengene ikke tegnede, men der vil vistnok ikke være noget i Vejen for at skaffe dem. Jeg kender de paagældende Egne godt, og det forekommer mig, at der er al rimelig Chance for, at Banen vil kunne betale sig.

Den ærede Minister kan sige — jeg antager ikke, han vil lægge Vægt paa det — at en saadan Forbindelse som denne, sammenholdt med det ny Sporvejsanlæg ud ad Strandvejen til Bellevue, vil være en Konkurrent til Statsbanen over Hellerup til Klampenborg. Det er sandt nok; en Del af den enorme Trafik, der er paa denne Bane, vil maaske nok falde bort og overføres paa den her foreslaaede Sporvej, kan man vel kalde den. Men jeg tror ikke, det er berettiget at gøre den Slags Hensyn gældende over for saa ekseptionel en Banestrækning som den fra København til Klampenborg. Denne Bane maa nemlig betragtes som Begyndelsen af en Jernbane fra København Nord paa til Helsingør osv., og Stykket fra København til Klampenborg kan ikke ses under Synspunktet af en selvstændig Bane, der skulde kunne tilfredsstille Egnens Behov. Overhovedet maa vi vistnok alle være paa det rene med, at efterhaanden som Udviklingen skrider frem i Omegnen af en saa stor By som København, vil det Opland, der ikke ligger mere end en Mils Vej eller halvanden fra Byen, komme til at høre til selve denne. Det er vistnok noget, der sker hele Verden over, at de store Byers Beboere sprede sig over Byens Opland for at blive fri for den forfærdelige Sammenpakning af Mennesker i Byen selv. Men først efterhaanden som Kommunikationen bliver lettere, bliver en saadan Spredning mulig, og derfor bør saadanne Kommunikationsmidler, som der her er Tale om, begunstiges, idet de give Indvaanerne i en stor By Adgang til at